

La llanterna i l'espelma

Hi havia una vegada una llanterna de mà que era blanca com la neu i feia una llum resplendent com el Sol. El seu propietari era un nen anomenat Jan, que tenia 8 anys acabats de fer. En Jan vivia en una ciutat molt gran i sorollosa del Vallès Occidental, juntament amb els seus pares. En Jan guardava sempre la llanterna a la seva tauleta de nit, i així per la nit podia il·luminar la seva habitació en forma de joc.

Els pares d'en Jan tenien una gran espelma que col·locaven en un racó del passadís; l'encenien cada nit i així il·luminava l'entrada de l'habitació del Jan. L'espelma era de color rosa, amb flors dibuixades a mà; quan l'encenien feia una olor aromàtica de vainilla i de lavanda. L'espelma va ser un regal de l'àvia d'en Jan i, des d'aleshores, la tenien posada damunt d'un moble, perquè tenien por que en Jan la toqués i es cremés.

Entre l'espelma i la llanterna hi havia certa rivalitat, perquè mai no es posaven d'acord per veure qui de les dues era més útil.

Un dia, la llanterna presumida i molt creguda va voler conversar sobre el seu aspecte personal amb l'espelma, que era tranquil·la i humil. La llanterna va començar dient...

-Mira com t'estàs desfent..., ja no tens prou cera per viure!. En canvi a mi em fan servir molt i em poden canviar les piles quan calgui! A més, puc descobrir el món, perquè em treuen al carrer i jugo amb tothom!

La pobre espelma tota trista va dir...

-Per què ets tan cruel amb mi? Tu et creus que viuràs tota la vida? No siguis tan irrespectuosa i vigila amb el que dius, perquè algun dia m'hauràs de donar la raó. Ets tan feble com jo! A més, jo no sóc tan freda com tu... jo tinc un caliu i dono tanta escalfor que tothom se'm vol acostar.

-Ja,ja,ja...!! però a tu et tenen por perquè cremes!! . Va respondre la llanterna.

I l'espelma va deixar anar una llàgrima de cera.

La llanterna la va ignorar tota feliç i amb l'autoestima encara més alta.

Aquell cap de setmana tota la família d'en Jan va anar a una casa rural de Rialp. En Jan no s'ho va pensar dues vegades i es va emportar la llanterna per fer jocs de nit; en canvi, la pobre espelma es va quedar vetllant com sempre, al passadís de la casa.

La llanterna esperava passar un cap de setmana fantàstic, però es va trobar amb un veritable malson: el Jan només la utilitzava per jugar i malgastar de forma imprudent la seva bateria.

Ja a casa, l'espelma tota atenta va sentir dir al Jan:

-Mama, vull una llanterna més moderna, perquè la que tinc està trencada i no il·lumina prou bé!.

Va ser en aquell moment quan la llanterna es va adonar de les grolleries que havia dit a l'espelma i només feia que recordar les seves sàvies paraules.

La llanterna es va voler disculpar de l'espelma per creure 's millor que ella i perdre-li el respecte. També es va adonar que, en el fons, a ella la tractaven com a una joguina i a l'espelma, en canvi, la tractaven amb més amor i delicadesa. Va entendre que cadascú té unes utilitats diferents, ni millors ni pitjors, i que tot depèn del moment d'ús i de la persona que t'acull.

Finalment, la llanterna i l'espelma no van tenir un final feliç, però van aprendre a respectar i a perdonar.

Amb aquesta llum i amb aquesta flama, aquí s'acaba aquesta trama.